

igennem den, troer jeg dog ikke, at der i saa Henseende er gjort nogen Forandring; men jeg tør ikke indestaae derfor. Hvad Norge angaaer, har en æret Taler erindret, at det der ikke er bestemt, at Bogtrykkerens Navn skal nævnes, og han har citeret en norsk Presselov. Dersom han ved den citerede norske Lov ikke mener Andet end det 25de Capitel af Loven om Forbrydelser, som udkom 1842, saa kan man vel, naar man eensidigt læste det, komme paa den Mening, at det ikke er nødvendigt at nævne Bogtrykkeren; men, dersom man læser nøiere den hele Straffelov og navnlig dens 28de Capitel, der nævner de ældre Love og Anordninger, der ere ophævede, saa er just Forordningen af 27de Sept. 1799 § 16 ikke deriblandt; og, for ikke at indlade mig i nogen vidtløftig Beviisførelse for, at denne i den omhandlede Henseende staaer ved Magt, skal jeg blot bemærke, at dette er antaget og antaget som en ganske afgjort Sag af den Mand, som vistnok har den største juridiske Autoritet i Norge, nemlig Professor Schweigaard, i hans Commentar over Criminalretten, paa en af de aller sidste Sider. Vil man see, at Forordningen af 27de September 1799, som nu er 160 Species eller 320 Rbdlr. for det Tilfælde, som man nu troer skulde være for høit ansat til en Mult af 50 til 100 Rbdlr. Hvad de øvrige Paragrapher, hvorom der er Tale, angaaer, da har jeg allerede udsørligt udtalt mig. Hvad det angaaer, at der ikke skulde være nogen Straf for urigtig Angivelse af Bogtrykkeren, mener jeg, at det vistnok er Noget, som er strafbart og her ikke blot, hvis det er et egentligt Falsum. Her gjælder ikke det Samme som for Forfatteren, naar et urigtigt Navn er angivet med den Paagældendes Samtykke; saa vedkommer det Ingen, saa har

Staten ikke Ret til at fordre, at Forfatteren skal have visse bestemte personlige Qualificationer, men dette fordres hos Bogtrykkeren, da det er den, paa hvem hele Ansvaaret gaaer tilbage; han maa rigtigt angives. Jeg veed ikke, hvorfor Udvalget har fundet det nødvendigt, at der efter Ordet „urigtigt“ skal sættes „eller falsk“. Man kunde jo vel sige, at „urigtig“ ikke altid er „falsk“; men „falsk“ er altid „urigtig“, og altsaa finder jeg, at det Udtryk „urigtig Angivelse“ i alle Henseender er tilstrækkeligt. Forsaavidt der er Spørgsmaal om den Alder, som den bør have, paa hvem Ansvaaret som Forfatter kan kastes, maa jeg henholde mig deels til, hvad jeg forhen har ytret, og deels til hvad min ærede Sidemand (Blechingberg) idag har anført, hvorved jeg troer, at det aldeles klart er paavist, at der er god Grund til, at man hos en Forfatter fordrer idetmindste 18 Aars Alderen. Der er af et æret Medlem af Udvalget udtalt den meget rigtige Sætning, at der er en væsentlig Forskjel paa Presseforsøelser og andre Forbrydelser, deri, at i Almindelighed staaer en anden Forbryder ved sin Gjerning, hvorimod Gjerningen og Personen her ere adskilte fra hinanden, og det gjør just, at man ikke her kan følge de almindelige Grundsætninger om Tilregneligheden, men at den, der paatager sig at trykke Skriftet, den, som producerer Skriftet for Publikum, maa vide, at den Person, hvortil man skal holde sig som Forfatter, er en Person, der har nogenlunde Modenhed dertil, og at han altsaa bør være 18 Aar gammel, og det er vel temmelig klart, at, dersom man vilde antage, at Forfattere af en yngre Alder kunde fritage Bogtrykkeren eller andre Vedkommende for Ansvar, vilde det blive meget hyppigt, at Skrifter af betænkeligt Indhold vilde blive opgivne som skrevne af Børn. Hvad § 5 angaaer, saa anseer jeg det ikke for nogen heldig Forandring, at Skriftet, efter hvad der nu er foreslaaet, skal først samtidigt med dets Udlevering fra Bogtrykkeriet afleveres til vedkommende Politiovrighed.